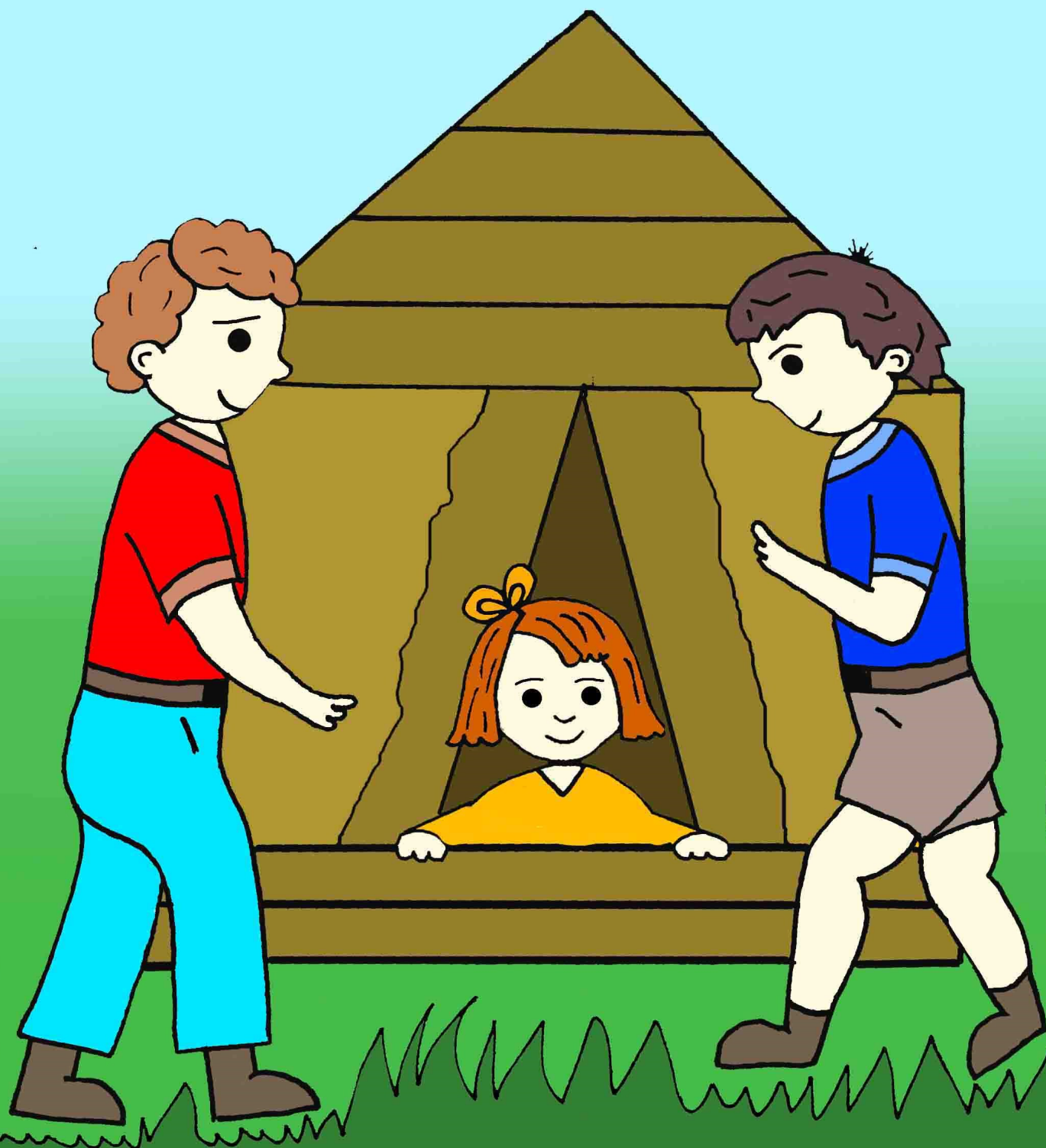

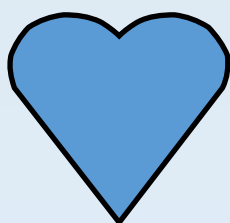
(NE)OBYČEJNÉ ZÁŽITKY ZE STANOVÁNÍ

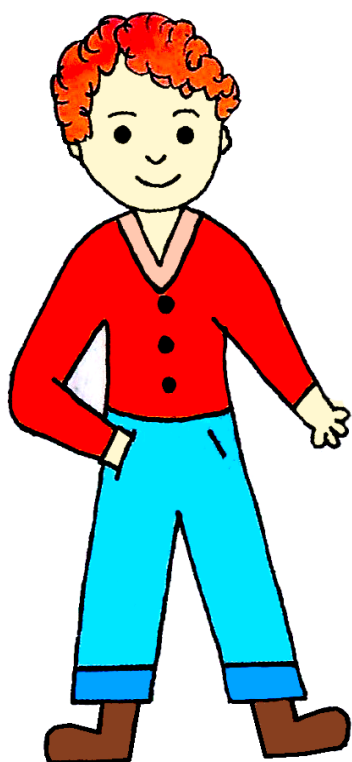
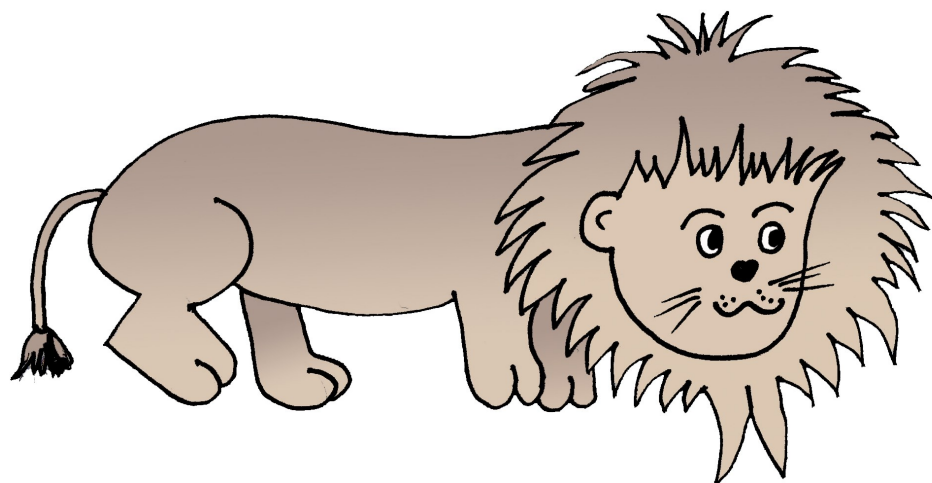
OBSAH KNIHY

STANUJEME, KOUPEME SE, VESLUJEME

	Str.
 Napřed k jídlu a pak k dílu	5
 Jdeme na to!	10
 Co z toho uvaříme?	19
 Zabloudíme? Už ne!	26
 Co z kůry vyřežu?	30
 Kdo chytne největší rybu?	33
 Jedeme na voru!	41
 Rozcvička, abychom měli červená líčka	47
 Kdo se chce svézt?	51
 Kdo najde víc hříbků?	56

Pět dětí a vedoucí Honza se rozhodli, že pojedou stanovat. Honza vybral malou mýtinu v lese, kde stály čtyři stany. Kousek dál byla malá vesnička. „To je přesně pro nás!“ pomyslel si Honza. I děti byly nadšené. Tak do toho — Lvíčata!“ zvolal Honza.

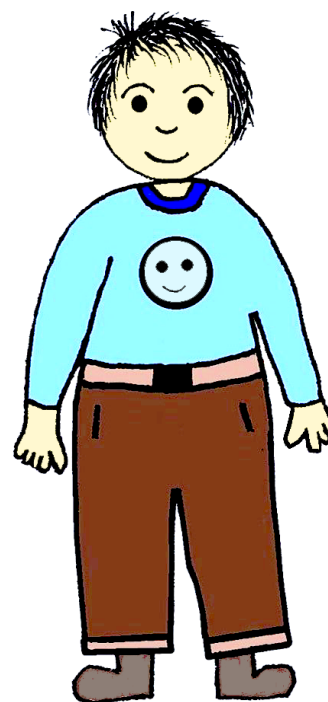
Nedbal,

Bumbrlíček,
hraje fotbal.

Filip Silný,

není líný.
Gól, když dostane,
hrát hned přestane. Je to, věřte,

Tomík

Jarda Flíček,
každou chvíli něco jí,
odpočívá a pak spí.

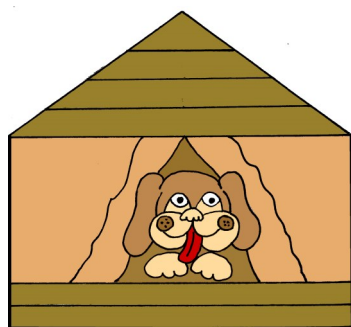
Elsa, jméno má
jak Ivce slavná.
Její pravé jméno,
nikdo nezná.

Novákovic Dáda,
zvířátka má ráda.
Kočky, myši nejvíc,
sežraly jí stěvíc.

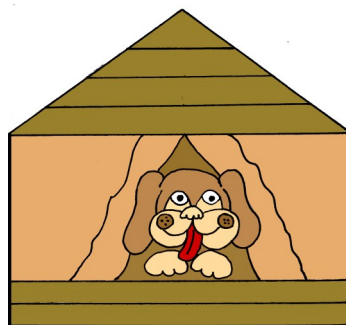
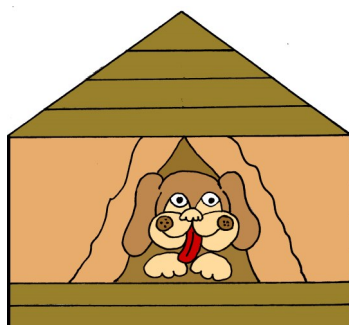

Vedoucí Honza, je moc prima.
Děti má rád, není s ním nuda.
Stále něco vymýšlí,
Děti skotačí a přemýšlí.

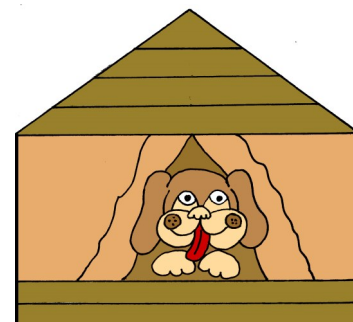
FILIP A TOMÍK

ELSA A DÁDA

JARDA

HONZA

NAPŘED K JÍDLU A PAK K DÍLU

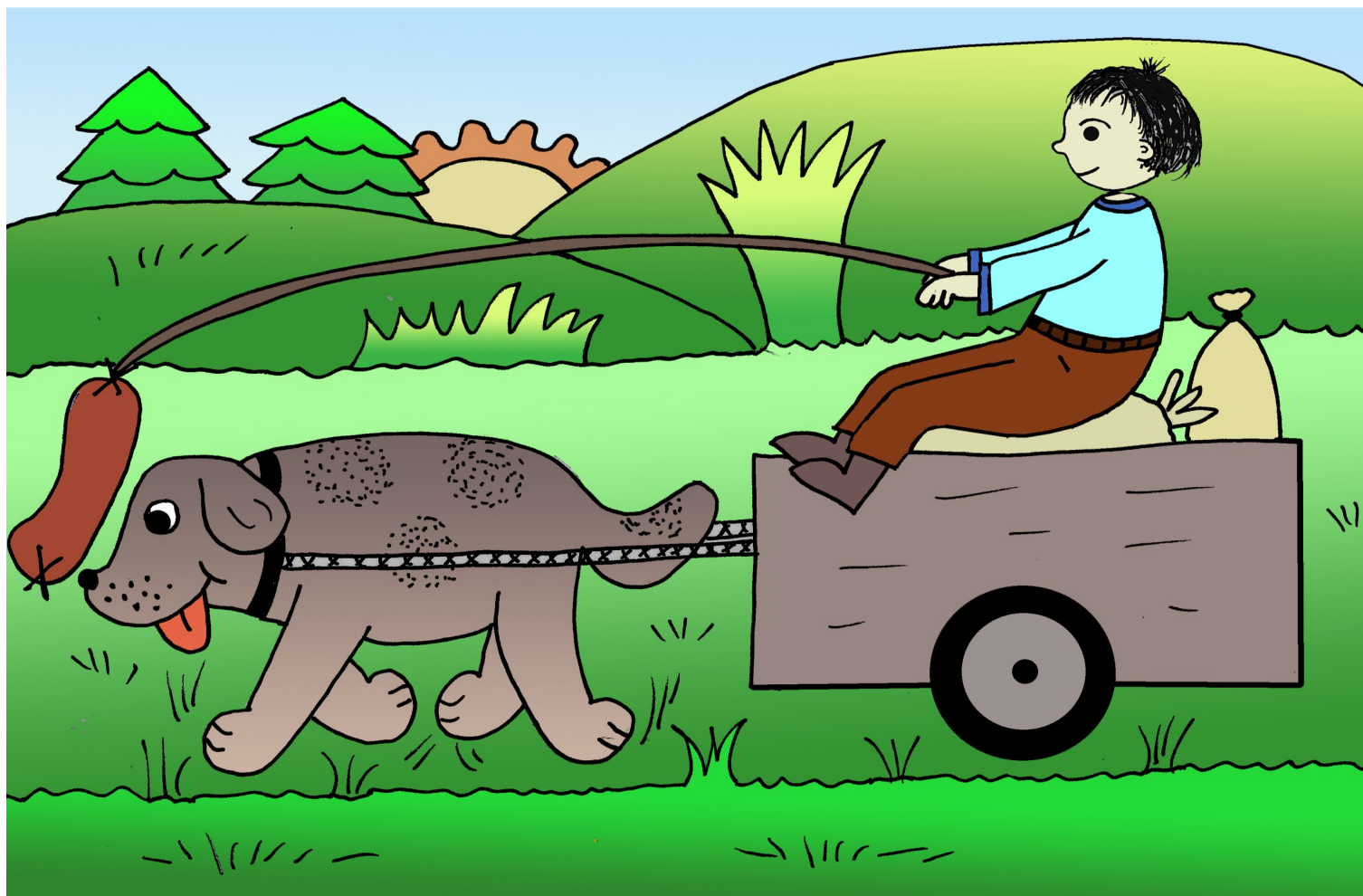

Děti vystoupily z vlaku. „Vidíte před sebou ten kopec?“ zeptal se vedoucí Honza. „Snad na něj nemusíme lézt?“ řekl rozladěně Jarda. Byl trochu silnější, než ostatní děti a také lenošnější. „Právě tam na nás čekají čtyři stany!“ sdělil Honza a vykročil směrem ke kopci. Všem se šlo dobře, jen Jarda stále zaostával a občas na něj musely děti čekat. Cestou si vyprávěly, jaké stany na ně čekají a jaká zajímavá dobrodružství prožijí. Když děti šly kolem pařízků, byl Jarda první, kdo si sedl. Filip a Dáda se nemohli dočkat a vydali se na cestu. Za chvíli je doháněli ostatní. Před Filipem a Dádou se otevřela mýtina, na které kralovaly čtyři stany. Když došli až ke stanům, určil Honza, jak budou děti spát. „V prvním stanu bude Filip a Tomík, v druhém děvčata. Ve třetím sám Jarda, protože mě o to požádal. V posledním stanu budu spát já,“ rozhodl Honza.

Po svačině se seznamovali s okolím. „Tato cesta vede k vesnici. Už ji vidíte! Někdo musí jít nakoupit,“ řekl Honza. „Já půjdu!“ K údivu všech, se přihlásil Jarda. „Já půjdu také,“ přidal se Filip. „Nákup bude těžký. Kupte jen to, co unesete!“ radil Honza.

Jarda i Filip nakoupili a bylo toho trochu moc. Za obchodem stál vozík. „Dáme nákup na něj!“ zvolal Jarda. V tom k nim přišel velký pes. Měl na sobě postroj, jakoby k vozíku patřil. Kluci ho přivázali a pes klidně stál. Na vozík si sedl Jarda, Filip se už nevešel. „Pořád stojí a nechce jet!“ stěžoval si Jarda. V tom ho něco napadlo. Slezl z vozíku, vytáhl největší špekáček a dal ho pejskovi před nos na konec biče. Vozík se dal do pohybu. Filip ovšem musel jít pěšky, ale nic nenesl, takže byl spokojený. Když přijížděli ke stanům, vzbudili nečekané překvapení. Celý den si všichni vykládali o psím spřežení. Vrátil ho jel Honza.

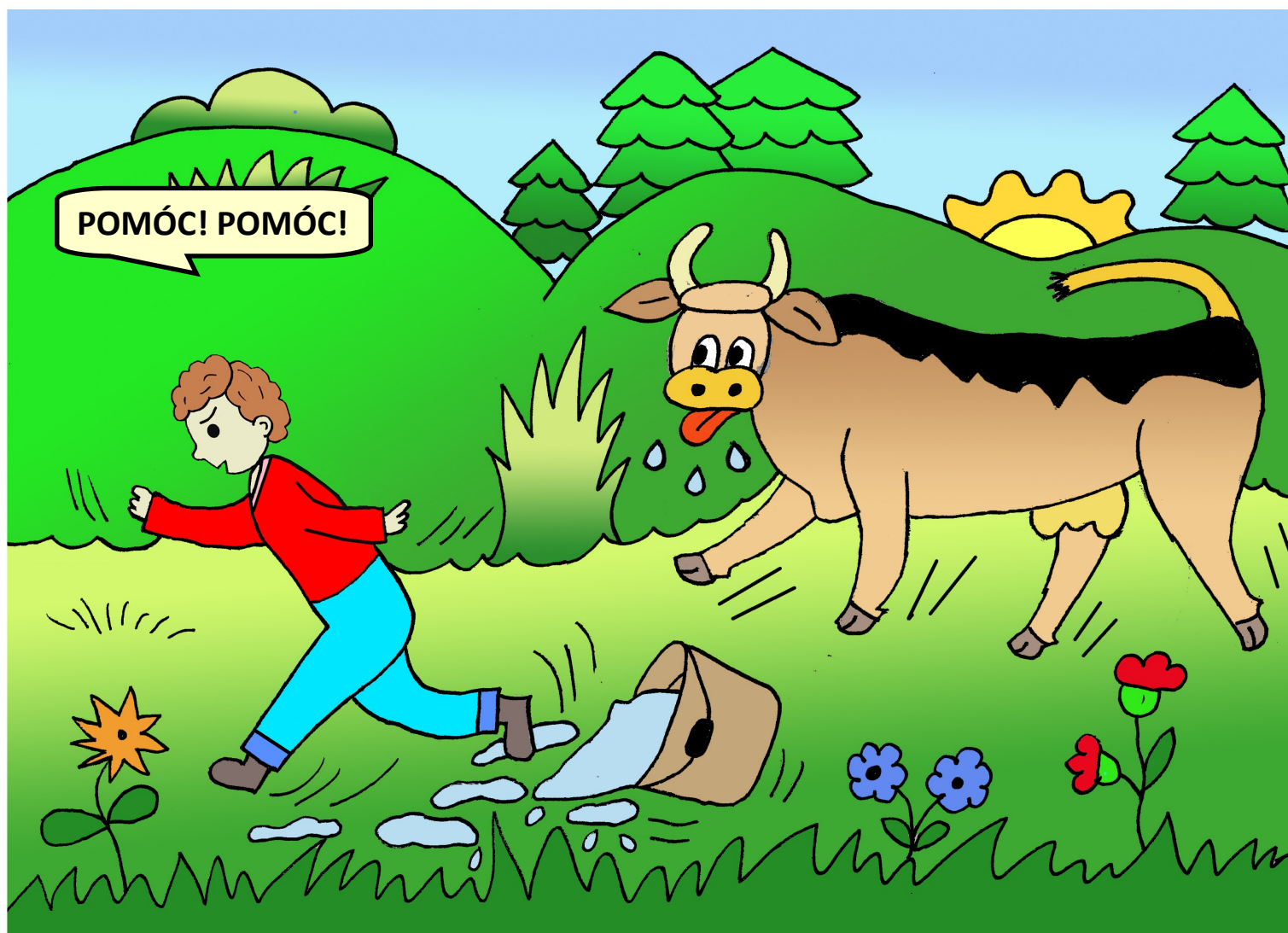
Otevřené ohniště bylo připravené blízko stanů. „Nechaly ho tady děti, které dříve v nich stanovaly. Nebylo to správné. „Když se stanování končí, musí se ohniště zlikvidovat a upravit zem,“ poučoval děti Honza. Filip pošeptal Tomíkovi. „Ušetřili nám práci!“ Honza se ozval. „Oheň rozdělá Filip a Tomík. Ostatní půjdou pro dříví, které leží na zemi. Nebudou trhat větvičky!“ Jarda s děvčaty se vydali pro dříví. Když se vraceli, měla děvčata plnou náruč dříví, kdežto Jarda nesl jen pár dříví. „Je to na tebe moc těžké?“ zeptal se Tomík, ale odpověď nedostal.

Uvařili si čaj a k němu přikusovali chléb z domova. Honza vzal talířek s několika chleby a dal ho na pařízek. „Máte tady přídavek!“ ohlásil všem. Za chvíli seděl u pařízku Jarda a ládoval se chleby navíc. Byl otočený zády, aby na něj nikdo neviděl. Jakmile spořádal všechny chleby, odešel od pařízku pryč.

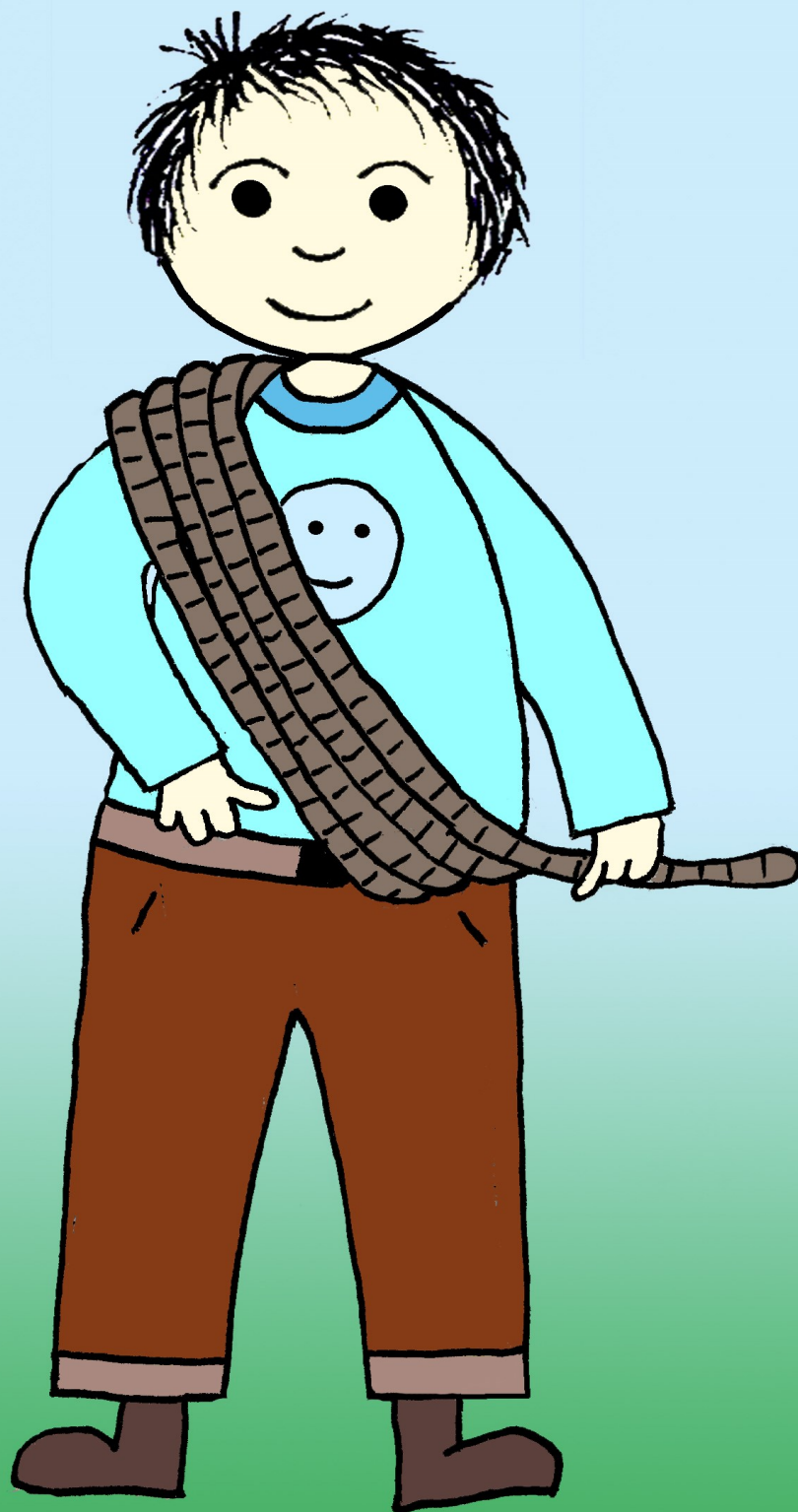

„Pro vodu ke studánce, půjde Tomík!“ rozhodl Honza a dodal. „Půjdeš po cestičce stále rovně a pak zahneš doprava. Nemůžeš studánku minout.“ Tomík vzal kyblík a šel pro vodu. Nabral ho plný a šel velmi opatrně zpět, aby se mu voda nevylévala. Jak šel loukou, najednou za ním něco zabučelo. V tom uslyšel znovu zabučení, ale blízko. Pomalu se otočil a viděl, jak za ním běží kráva. Pustil kyblík s vodou a dal se do běhu. Kráva za ním. Ještě přidal a byl u stanů. Všichni se dívali s otevřenými pusinkami, proč Tomík tak spěchá. „Kráva! Kráva“ křičel.

„Jaká kráva?“ zeptal se Honza klidně. Tomík se ohlídl a krávu už neviděl. „Kde máš kyblík s vodou?“ zeptal se Honza. „Upustil jsem ho,“ řekl a sedl si na pařízek. Pro vodu a kyblík šel Honza, ale žádnou krávu nepotkal. Bylo mu to divné.

**JDEME
NA TO!**

Když děti ráno vstaly, měly od Honzy připravené překvapení. Na stromě byl výkres s uzly. Děti je znaly, protože se s nimi již dříve seznámily. Nejdříve Honza oslovil Elsu a ukázal na jeden uzel. „Lodní smyčka se používá k uvázání lodí ke kůlu nebo jinému svislému předmětu!“ pochlubila se svými znalostmi Elsa a pokračovala. „Ambulantní uzel se hodí ke spojování dvou provazů, které jsou různě tlusté.“ „Výborně!“ pochválil ji Honza a zeptal se. „A ten první uzel?“ „To si nemůžu vzpomenout!“ špitla Elsa. Místo ní, odpověděl Tomík. „To je přece obyčejný uzel. Je nespolehlivý, protože při silném tlaku se může rozvázat.“ „Výborně!“ chválil ho Honza. „Už jsem si vzpomněla!“ probudila se Elsa. „Ten nemáme vázat!“ zvolala. Honza vyzkoušel i ostatní děti. Teď to bylo jednoduché, když to už Tomík a Elsa řekli.

